

РЕШЕНИЕ

№ 10835

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **13149** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Л. Ш., гражданка на Китайската Народна Република, чрез адвокат А. Г., срещу Заповед № 513з-12479 от 22.10.2025г. на началник отдел „Миграция“, СДВР, с която е отказано да ѝ бъде предоставено право на продължително пребиваване.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Сочи се, че напълно бланкетно и субективно административният орган е приел, че жалбоподателката е декларирала неверни данни, като се оспорва твърдението му, че при извършена еднократна физическа проверка на адреса, заявен от нея като домашен адрес, тя не е била установена там. Органът не е извършил повторна проверка, не е поискал обяснения от жалбоподателката, не е разпитал собствениците на апартамента, както и не е съобразил наемния договор и останалите декларации. Органът не е съобразил чл.44, ал.2 от ЗЧРБ, както и Директива 2008/115/ЕО да отчете продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на страната, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки със страната по произход. С оглед опорочената процедура и съмненията за необоснованост и субективност се иска отмяната на заповедта.

В хода на откритото заседание процесуалният представител моли за уважаване на жалбата в цялост. Представя списък с разноски. В депозираните писмени бележки поддържа изложените в

жалбата доводи.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт А. оспорва жалбата. В представени писмени бележки се излагат подробни доводи относно законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, III отделение, 10 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

На 09.10.2025г. Л. Ш., гражданка на Китайската Народна Република, е подала в отдел „Миграция” , СДВР, заявление рег. № 103794 за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ (член на семейство на чужденец, получил разрешение за продължително пребиваване или за постоянно пребиваване, както и за чужденец с предоставено убежище или международна закрила- когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство). Към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19 във връзка с чл.14 от ППЗЧРБ- копие от страницата със снимка на национален паспорт, издаден от компетентните китайски власти, валиден до 15.06.2033г., копие от разрешително за пребиваване № RA0538412, издадено на 21.01.2025г., валидно до 26.11.2025г., копие от страницата със снимка на паспорта на Ч. К. (съпруг на жалбоподателката), копие на разрешително за пребиваване № RA0538412 на Ч. К., удостоверение за сключен граждански брак, декларация за осигурена финансова издръжка, както и декларация, че бракът не е фиктивен; удостоверение от банкова институция за наличие на финансови средства, декларация за осигурено жилище на адрес: С., [улица], ет.6, ап.9, договор за наем на недвижим имот и полица за медицинска застраховка, валидна до 30.09.2026г.

На 17.01.2025г. служители на отдел „Миграция” – СДВР извършили проверка на посочения адрес на пребиваване от Л. Ш.: С., [улица], ет.6, ап.9, като не установили жалбоподателката на място. На място установили собственика на апартамент- У Д., който заявил, че Л. Ш. живее на адреса заедно с още четирима човека, но в момента я няма и ще се върне по-късно. Проведен е разговор и с домоуправителката на входа и съсед на въпросния апартамент, които заявили, че не са виждали Л. Ш. и че същата не живее на адреса.

Така посочените данни са отразени в становище рег. № 513р-111918 от 21.10.2025 г., на инспектор в отдел „Миграция”, СДВР, в което е направено предложение до началник отдел „Миграция”, СДВР да бъде издадена заповед за отказ по заявлението на Л. Ш. за предоставяне право на продължително пребиваване в страната.

Съобразявайки направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, началникът на отдел „Миграция” , СДВР е издал Заповед № 513з-12479 от 22.10.2025г., с която на жалбоподателката е отказано да й бъде предоставено право на продължително пребиваване.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността началник отдел „Миграция”, СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република

Б.. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. -началник на сектор „Незаконна миграция” при отдел „Миграция”, СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността началник отдел „Миграция” – СДВР от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

В хода на делото в качеството на свидетел е разпитан У Д., който е собственикът на апартамента, посочен от Л. Ш. в подаденото от нея заявление като адрес на пребиваване в страната. Свидетелят е посочил, че жалбоподателката е съпруга на неговия плененник, че двамата действително живеят на адреса- негова собственост, а именно [населено място], [улица], ет.6, ап.9, като обитават едната от трите стаи в жилището. Потвърждава, че по време на проверката на миграционните служители се е намирал на адреса, както и съпругът на Л., който дори е разговарял с проверяващите По същото време Л. е била до магазина. Повторна проверка не е била извършвана.

Съдът възприема показанията за достоверно поднесени и при отсъстваща преднамереност, още повече, че те намират потвърждение в приетия по делото като писмено доказателство договор за наем от 18.08.2025г., сключен между У Д. като наемодател и Л. Ш. и Ч. К. като наематели, относно предоставеното възмездно ползване на стая в апартамент на [улица], ет.6, ап.9.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК. Жалбоподателката е активно легитимирана, за същата е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество се явява основателна.

Оспореният отказ е основан на предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съобразно посочените разпоредби се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той... е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, съгласно заповед № 513з-2396/24.03.2021г. и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР. Съставена е в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването ѝ.

За да достигне до извода, че следва да се откаже предоставяне на право за продължително пребиваване в страната, административният орган се е позовал на извършената проверка от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, при която Л. Ш. не е открита на адреса и е направена констатация, че тя не живее там. Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, явяващи се материалноправната предпоставка за отказа.

Съдът намира направените изводи за неправилни.

Подаденото от Л. Ш. заявление с вх.№ 103794 е при вече издавано разрешение за продължително пребиваване със срок до 26.11.2025г. То е издадено на 21.01.2025г., основание чл. 24, ал. 1, т.13

от ЗЧРБ, издадено като член на семейство на чужденец, в случая съпругът ѝ Ч. К., който е притежавал разрешение за продължително пребиваване. В издаденото на разрешение за пребиваване като адрес на лицето в Република Б. е вписан именно адреса в [населено място], [улица], ет.6, ап.9. След като е налице издадено на 21.01.2025г. разрешение за продължително пребиване на Л. Ш., гражданин на Китайската Народна Република, съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че жалбоподателката има осигурено жилище и пребивава на посочения адрес. Адресът е отразен в издаденото разрешително. Съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Че жалбоподателката трайно ползва апартамента на посочения адрес се извежда и от представения договор за наем от 18.08.2025г. и свидетелстването на собственика и наемодател на имота.

Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Неоснователно административният орган е извел заключение, че жалбоподателката не пребивава на декларирания от нея адрес единствено въз основа на извършена еднократна проверка на място. Самото обстоятелство, че при конкретното посещение лицето не е било установено на адреса, не може да обоснове категоричен извод, че то не живее там или че е декларирано неверни данни. Нормално и житейски обяснимо е лицето да отсъства временно от жилището си по различни причини – работа, пазаруване, посещение на институция или други ежедневни дейности, поради което отсъствието му в конкретен момент не представлява доказателство за липса на реално пребиваване на адреса. Органът не е извършвал допълнителни проверки или други процесуални действия, които да позволят обективното изясняване на фактическата обстановка – например повторна проверка на адреса в различно време, изискване на обяснения от заявителя, събиране на сведения от собственика на жилището или други лица, имащи преки впечатления относно обитаването на имота. Снетите данни от домоупрavitелката на входа и съсед са неясни, тъй като не може да се изведе познаят ли жалбоподателката или името ѝ не им говори нищо. Фактическите изводи са направени при непълно изясняване на релевантните обстоятелства, в противоречие със задължението на административния орган по чл. 7, чл. 35 и чл. 36 от АПК да събере всички относими доказателства и да изясни обективната истина.

Още повече, че по делото се установява, че при извършената проверка на адреса е присъствал собственикът на имота, който е потвърдил, че жалбоподателката живее там, но временно отсъства, както и че същата се е намирала извън жилището за кратко време. Тези данни не само не опровергават, но напротив – подкрепят декларираната от жалбоподателката информация относно адреса на пребиваване.

За да се приеме, че е налице деклариране на неверни данни, е необходимо да бъде установено по безспорен начин, че заявените от лицето факти обективно не съответстват на действителността, както и че представената от него информация е невярна. В разглеждания случай подобно установяване не е налице. Административният орган е основал извода си единствено на

обстоятелството, че при извършена проверка жалбоподателката не е била намерена на адреса, като от този единичен факт е направил заключение, че тя не живее там и следователно е декларирала неверни данни. Подобен извод обаче представлява предположение, а не резултат от пълно и обективно изясняване на фактите.

С оглед събраните писмени доказателства съдът прави извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното ѝ продължително пребиваване, Л. Ш. е имала осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ и не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от нея адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на началник отдел „Миграция”, СДВР, за ново разглеждане на заявление № 103794 от 09.10.2025г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република Б., подадено от Л. Ш..

При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя са дължими разноски, каквито се претендират в размер на 500 евро адвокатско възнаграждение и 5.11 евро държавна такса. От ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар под условие- само ако надвишава минималния размер на предвидения в чл.8, ал.1,т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. Заплатеното адвокатско възнаграждение не превишава този размер и се явява обосновано и справедливо, поради което следва да се присъди в цялост.

Административен Съд С. град, III отделение, 10-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Ш., гражданка на Китайската Народна Република, Заповед № 513з-12479 от 22.10.2025г. на началник отдел „Миграция“, СДВР, с която е отказано да ѝ бъде предоставено право на продължително пребиваване.

ВРЪЩА делото като преписка на началника на отдел „Миграция”, СДВР, за разглеждане на заявление № 103794/09.10.2025г. на Л. Ш..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Ш. направените по делото разноски в размер на 505.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд